

Una dona al camp

CRISTINA CALDERER

ÁLVARO
COLOMER

Començaré per l'argument: una noia d'uns trenta anys (Nat) abandona la ciutat avergonyida per haver comès un robatori a l'empresa on treballava. S'instal·la en un poble de mala mort –un grapat de cases i poca cosa més– amb l'ambició d'encetar una nova carrera com a traductora literària i de seguida s'adona que s'ha convertit en la *forastera* o la *intrusa* de la pedania. Els veïns la miren amb desconfiança, no els agrada que una dona visqui sola enmig del camp, i jutgen cadascun dels seus actes, no amb la moralitat urbana a la qual ella està acostumada, sinó amb una que ells anomenen *de comunitat*. El lector ja està convençut que està llegint una novel·la d'iniciació a la vida rural, és a dir, una ficció sobre aquesta moda neorural que s'estén

per la Península (i també per les llibreries), quan, de cop, apareix un home i la narració es transforma en una història d'amor i destrucció.

És perfectament viable llegir *Un amor* com si fos la translació al món de la imaginació de la no-ficció que va publicar María Sánchez el 2019. Ens referim a *Tierra de mujeres* (Seix Barral), en què l'autora cordovesa mostrava l'opressió patriarcal sota la qual viuen atrapades les dones en l'àmbit rural. Sara Mesa porta aquesta teoria a la pràctica en aquesta novel·la, en què ens presenta una jove a qui, a més de per la seva condició sexual, se la jutja per ser una urbanita al camp. De fet, un dels personatges, sens dubte el més masculista de tots, criticarà la protagonista amb dues preguntes que resumeixen gran part de la novel·la: “¿Y qué te parece normal a ti, chica? ¿Venirte al medio del campo pero con el confort de la vida en la ciudad?”

Mesa explora la condició femenina portant el personatge a un ambient que clarament la supera i fa que la seva personalitat trontolli des de la primera fins a l'última pàgina. Totes les situacions que viu –les picabaralles amb el propietari de la casa que lloga, l'amistat amb el noi simpàtic i barbut de la zona, la relació sentimental amb el raret del poble, l'estira-i-arronsa amb el gos que ha adoptat, etc.– són comentades, jutjades i rebutjades per tots els veïns, que la bombardegen una vegada rere l'altra amb la idea que, bàsicament, és idiota. Això, sumat al fracàs sentimental que s'intueix des del principi del llibre, convertirà la Nat en una mena de boja del poble.

La condició de forastera

És interessant que la novel·la de Mesa es publiqui pocs mesos després que Olga Merino hagi publicat *La forastera* (Alfaguara), una novel·la amb la qual guarda una proximitat extraordinària. El fet que aquestes dues autores hagin escrit històries en què no només es reflexiona sobre la moda del neoruralisme, sinó en què també es mostren les dificultats de les dones per ser admeses amb naturalitat al camp, ens convida a concloure que queda molt per assolir l'autèntica igualtat de gèneres. Però no només a l'entorn rural, sinó a tot arreu. Perquè, independentment dels arguments que Merino i Mesa despleguen als llibres, el que aquí tenim són dues escriptores que reflexionen sobre la sensació de *forasteres* que les seves congèneres tenen vagin on vagin. Sobretot si van soles.

Al marge de tot això, destacar que la novel·la de Sara Mesa és, un cop més, extraordinària. És molt difícil trobar una escriptora que enfilii dues o més obres de qualitat seguides. I ella ho fa amb una naturalitat increïble. Després de la meravellosa *Cara de pan* (Anagrama, 2018), la madrilenya establerta a Sevilla canvia de rumb en la qüestió temàtica, però manté aquesta qualitat estilística que l'ha convertit en una de les veus més destacades –o potser *la veu*– de la literatura espanyola contemporània. ♦

UN AMOR
SARA MESA
ANAGRAMA
192 PÀG. / 17,90 €